

najlepšem smislu besede. A vedno z očmi, uprtimi navzgor, k lepoti, k »luči in brezmejnosti, ki ostaneta«.

Z grenkim občutkom v srcu sem zapuščal Kanal. Bilo se je že znočilo, skozi meglo so mežikale redke luči, svetloba se je plazila po zledenelih tleh. Drobno je rosilo. V vlaku, s katerim sem se peljal nazaj v Gorico, mi je bilo, kakor da se vozim v neznano in za menoj ostaja praznina. A saj se mi to ni le zdelo, bila je resnica. In teh praznin je čimdalje več, iz dneva v dan...

Vinko Beličič | Pomladni dež

Znanilec sonca, v hiše nas zapiraš kot otroke in jetnike,
ne daš nam radostnega klitja zreti.
Tesnijo srca čudežni obeti
obilnih kapelj, čutimo semen strohnelih zmagoslavne vzklike.

Vse dolge dni zalivaš grudi zemlje, matere spočite,
tešiš, napajaš korenine bilja,
tvoj sladki spev pijače jim pošilja,
življenja nova dramami, kliče v mlade, bledosinje svite.

Bežijo ure na polnoč, skrivnostni prsti trkajo na šipe,
a spanca ni v grozotni mir telesa.
Tvoj tihi šum do dna kali pretresa,
kipeča kri zastaja v žilah, omedlevica duši utripe.

V snu ristem kot drevo, ki gre v mladike. Blaga mirnost me obide:
ob meni vdano diha dobro lice,
ob njem otroci kakor v gnezdju ptice —
njih vrisk in smeh — Moj prvi sivi las — — Tema gre čez privide.

Le padaj dež pomladni! Ko razdan bom, izsušen, ti še zakličem:
O, dobrodošel, znanec neizprosni!
Obraz nastavim za poljub tvoj rosni — —
in soncu bodo se smehljale bilke, cvetke nad mrličem.